

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 52/12
Luksemburg, 26 kwietnia 2012 r.

Wyrok w sprawie C-508/10
Komisja / Niderlandy

Państwo członkowskie nie może wymagać od obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi i od członków ich rodzin uiszczania nadmiernych i nieproporcjonalnych opłat za wydawanie zezwoleń na pobyt

Wysokość wymaganych opłat nie może stanowić przeszkody w wykonywaniu uprawnień przyznanych prawem Unii

Dyrektywa 2003/109¹ przewiduje przyznawanie przez państwa członkowskie statusu rezydenta długoterminowego obywatelom państw trzecich, którzy zamieszkiwali legalnie i nieprzerwanie na ich terytorium przez okres pięciu lat bezpośrednio poprzedzający złożenie właściwego wniosku i którzy spełniają określone warunki. Osobom, którym przysługuje wspomniany status, wydaje się zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego. Dyrektywa 2003/109 stanowi także, że państwa członkowskie wydają zezwolenia na pobyt obywatelom państw trzecich, którzy już uzyskali ten status w innym państwie członkowskim, oraz członkom ich rodzin.

W Niderlandach, z wyjątkiem obywateli tureckich, obywatele państw trzecich ubiegający się o wydanie zezwoleń i dokumentów pobytowych na mocy dyrektywy 2003/109 są zobowiązani do uiszczenia opłat, których wysokość waha się od 188 do 830 EUR.

Komisja Europejska uznała zaś, że opłaty te są nieproporcjonalne, gdyż na mocy tej dyrektywy ich wysokość powinna być rozsądna i sprawiedliwa oraz nie powinny one zniechęcać obywateli państw trzecich do skorzystania z przysługującego im prawa pobytu. Z tego względu Komisja wniosła przeciwko Niderlandom skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.

Trybunał przypomniał, że żaden przepis dyrektywy nie określa wysokości opłat, które państwa członkowskie mogą wymagać za wydanie zezwoleń i dokumentów pobytowych. Jednakże, o ile bezsprzecznie przysługuje im w tym kontekście określony zakres swobody, o tyle nie jest on nieograniczony.

I tak, o ile państwo członkowskie jest uprawnione do uzależnienia wydawania zezwoleń na pobyt na podstawie dyrektywy 2003/109 od pobierania opłat, o tyle ich wysokość nie może mieć na celu stworzenia przeszkody w uzyskaniu uprawnień przyznanych dyrektywą ani nie może skutkować stworzeniem takiej przeszkody, w przeciwnym razie naruszone zostałyby zarówno cel integracji, do którego dąży ta dyrektywa, jak i jej duch.

W tym kontekście Trybunał stwierdził, że wysokość opłat wymaganych przez Niderlandy waha się w ramach określonych widełek, w których najniższa wartość jest około siedmiu razy wyższa od kwoty, jaką należy uiszczyć za wydanie krajowego dowodu tożsamości. Nawet jeśli obywatele Niderlandów i obywatele państw trzecich oraz członkowie ich rodzin nie znajdują się w identycznej sytuacji, taka rozpiętość wskazuje na nieproporcjonalny charakter wymaganych opłat.

Trybunał orzekł, że opłaty te, nadmierne i nieproporcjonalne, mogą tworzyć przeszkodę w wykonywaniu praw przyznanych dyrektywą. W rezultacie, stosując je w odniesieniu do obywateli

¹ Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, s. 44).

państw trzecich – zarówno tych ubiegających się o uzyskanie statusu rezydenta długoterminowego w Niderlandach, jak i tych, którzy uzyskali ten statut w innym państwie członkowskim – wnioskujących o umożliwienie im skorzystania z prawa do pobytu w tym państwie oraz w odniesieniu do członków ich rodzin, Niderlandy uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy tej dyrektywy.

UWAGA : Skarga o stwierdzenie uchybienia państwa członkowskiego jest kierowana przeciwko państwu członkowskiemu, które uchybiło zobowiązaniom wynikającym z prawa Unii, przez Komisję lub inne państwo członkowskie. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi uchybienie, państwo, którego to dotyczy, powinno jak najszybciej zastosować się do wyroku. Jeżeli Komisja uzna, że państwo członkowskie nie zastosowało się do wyroku, może wnieść nową skargę i domagać się sankcji finansowych. Jednak w sytuacji nieprzekazania Komisji krajowych środków transpozycji dyrektywy Trybunał Sprawiedliwości może, na jej wniosek, nakładać kary pieniężne już na etapie pierwszego wyroku.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793